

Какво бих направила за бездомните деца ако имах влас ?

Публикувано от **legolas** на **03.01.2014**

Някой беше казал, че „човекът е едно дълго изречение, изписано с много грешки"... Да, ние, хората, сме най-висшите същества, създадени от Майката Природа, но за съжаление не винаги изглеждаме и се държим като такива.

Седях си вкъщи на топло пред телевизора, а мисълта ми отново и отново се връщаше към случката от преди няколко дни...

Бързах за среща с приятелките ми. Щяхме да ходим, както всеки петък на дискотека, после в любимото ни кафене. Вечерта, макар пролетна, беше хладна и дъждовна. Но за мен времето нямаше значение, бях щастлива, поне сега не мислех за училище, изпити и всякакви други тийнейджърски проблеми. Целият свят в този момент ми изглеждаше добър и прекрасен, изпълнен с любов. Изведнъж чух съвсем близо до мен тънко гласче:

- Како, дай дваисет стотинки!

Огледах се и видях две малки, задебели ръчички да се протягат към мен. Другото, което направо ме разтърси, бяха очите на детето - огромни, дълбоки, сякаш очи на старец. В следващия миг проумях защо са такива - пълни са с болка и страдание. В тях видях като на забързана кино-лента целия му кратък, но тежък живот, видях всичко друго, но не и щастие. Стреснах се, почувствах се виновна, защото животът ми е щастлив и подреден, че съм обградена от обич и сигурност, а това бедно създание? Дали и къде ли ще се прибере вечерта? Бръкнах в джоба си, извадих монета и я дадох на момичето с думите:

- Ето, вземи си вафла!

Черните ръчички бързо поеа парите, а очичките заблестяха така, както могат само детски, невинни очи. За това кратко време детето отново се беше върнало, но за колко ли? Бързо продължих по пътя си, но в главата ми отново и отново изникваше онова малко и дрипаво дете. Мислех си за това, колко жестоки можем да бъдем понякога ние, хората. Как с лека ръка отминаваме всичко, което не ни засяга, колко малко всъщност е нужно, за да помогнем на някого и така и самите ние да се почувстваме по-добре. Че човечност е в крайна сметка да подкрепиш някой в труден за него момент, да му подариш мъничко щастие, зрънце любов, искрица надежда. Защото човеците сме създадени с много любов, а няма по-силно от нея. Тя е навсякъде - във въздуха, който дишаме, във всичко около нас.

Да, това ми се случи онази вечер. Често ми се чува онова гласче: "Како, дай дваисет стотинки...."Щастлива съм, че не отминах ей така, че върнах поне за малко детската усмивка. Осъзнах, че да бъдеш човечен не е чак толкова трудно - просто трябва да отвориш сърцето си за другите, да станеш просто малко по-добър. А никога не е късно за това, нали?

Какво бих направила за
Powered by
Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024